

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

החלטה 01-16

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ - עו"ד שרה שר-לב

לבין:

הנקבל

ד"ר שמעון מימון

ע"י ב"כ - עו"ד רובין ועו"ד בוגר

ה ח ל ט ה

העובדות

1. ד"ר שמעון מימון (להלן – **הנקבל או ד"ר מימון**) הנו רופא מורשה ובעל תואר מומחה ברדיולוגיה אבחנתית. הנקבל משמש כמנהל היחידה לנוירורדיולוגיה פולשנית בבית החולים איכילוב (להלן – **בית החולים**).
2. ביום 17.1.2012 אושפז הילד יליד 2006 (להלן – **הילד**), בבית חולים "העמק" בעפולה, עקב תלונות על כאבים ברגליים, קשיי הליכה והעדר שליטה בסוגרים. בבדיקת MRI שבוצעה לילד ביום 20.1.12 התגלה ממצא של מלפורמציה ורידית עורקית (AVM). מאחר והילד נזקק לצינתור, פנה ד"ר ספדי, קרוב משפחתו של הילד, אשר שימש כמתמחה במחלקת א.א.ג. בבית החולים איכילוב, לפרופ' נבו מרגלית, אשר פנה לנקבל, בבקשה שיקבל את הילד לטיפולו. הנקבל סירב והפגין חוסר רצון לטפל בילד, למעט במקרה שיובא למרפאתו הפרטית.
- בהמשך, פנה גם ד"ר ספדי לנקבל וביקש שיקבל את הילד לטיפולו ויבצע את הצינתור. הנקבל סירב לבצע את הצינתור, והגיב בכעס על הפנייה, תוך שציין כי במידה והמשפחה מעונינת שהוא יטפל בילד, עליה להעבירו לטיפולו במרפאתו הפרטית.
3. באותו יום נבדק הילד ע"י ד"ר קוטאי, רופאה נוירולוגית בכירה בבית החולים "העמק", והיא העלתה את החשד לתהליך ספינלי. מאחר ובבית החולים "העמק" אין יחידה נוירוכירורגית, יצרה ד"ר קוטאי קשר עם פרופ' קונסטנטיני, מנהל המחלקה לנוירוכירורגיה של ילדים בבית החולים איכילוב, ובקשה

להעביר את הילד להמשך בירור בבית החולים. פרופ' קונסטנטיני פנה לנקבל בנושא, ובתגובה אמר לו הנקבל כי הילד צפוי להגיע למרפאתו הפרטית.

4. בהמשך היום הציג ד"ר ספדי לפרופ' קונסטנטיני את צילומי ה-MRI של הילד, והלה התרשם כי יש צורך בהעברה מיידית של הילד לבית החולים, לצורך ביצוע צינתור. פרופ' קונסטנטיני פנה בשנית לנקבל וביקש כי יקבל את הילד לטיפולו בבית החולים, אך הנקבל סירב לכך, ותוך הרמת קול ושימוש בביטויי לשון קשים, אמר לפרופ' קונסטנטיני כי הוא לא יבצע את הצינתור, וכי: **"הוא יגיע אלי למרפאה הפרטית כפי שתכננתי... ואם אתה תביא אותו לפני זה, אתה תצננת אותו"**.

5. נוכח סירובו הנחרץ של הנקבל לקבל את הילד לטיפולו במסגרת בית החולים, נאלץ פרופ' קונסטנטיני לפנות לפרופ' חוסה כהן, מנהל היחידה לנוירוכירורגיה התערבותית בבית החולים הדסה, אשר הסכים לקבל את הילד לטיפולו. הילד הועבר להמשך טיפול בבית החולים הדסה, וטופל שם בהצלחה.

הקובלנה

6. בעקבות התנהגותו המפורטת לעיל של ד"ר מימון, הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר בעז לב, ביום 13.10.13 קובלנה נגדו, שזה נוסחה:

"הנקבל גילה התנהגות שאינה הולמת כאמור בסעיף 41(1) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976, בכך שהתייחס לפניותיהם של פרופ' נבו, ד"ר ספדי ופרופ' קונסטנטיני באופן לא קולגיאלי, סירב לשתף פעולה עם העברתו של הילד לאיכילוב וניסה לשדל את משפחת הילד לפנות לטיפולו באופן פרטי תוך הצגת מצג כוזב לפיו, רק בדרך זו ניתן יהיה להשיג את מעורבותו האישית בטיפול בילד. זאת תוך שהוא פועל בחוסר אחריות ומשיקולים לא מקצועיים תוך הפרת חובותיו האתיים ובניגוד לשבועת הרופא".

דו"ח ועדת המשמעת

7. בעקבות הגשת הקובלנה, מונתה ועדת משמעת לדון במקרה, בהרכב: פרופ' ורד עזרא – יו"ר, פרופ' צבי שטרן ועו"ד רחל שיבר – חברים. הנקבל כפר בפני הוועדה במיוחס לו בכתב הקובלנה, והוועדה שמעה עדויות וקיבלה ראיות, ובסופו של יום המליצה להרשיע את הנקבל בעבירה שיוחסה לו.

8. הנקבל טען בפני הוועדה להגנתו, כי סיפור הארוע הוא עלילה שהיא: **"תוצאה של עמידתו על עקרונות בנושאים חיצוניים לארוע, בעיקר נושא הרפואה הפרטית והתנגדותו לנורמות פסולות הנהגות, לטענתו באיכילוב בגיבווי הנהלת בית החולים, אבל גם בגין נושאים הקשורים באופן העסקתו, שכרו ומידת חופש הפעולה שניתן לו באיכילוב..."** (עמוד 3 לדוח הוועדה).

במהלך הדיון המשמעתי התגלתה, אכן מערכת יחסים קשה ועכורה בין הנקבל לבין הנהלת בית החולים ועמיתים אחרים למקצוע. אין חולק על כישוריו המקצועיים של הנקבל ועל היותו, כדברי מנהל בית החולים דאז, פרופ' ברבש, "פנומן ומציל חיים", אך עם זאת הוגדר כבעל אישיות בעייתית מאד ואדם "שאי אפשר לעבוד אתו" (ראה מכתבו של פרופ' ברבש לפרופ' הרשקו מיום 15.8.12 – נ/14).

הוועדה דחתה את טענתו של הנקבל בדבר היות הקובלנה מזימה שנרקמה נגדו ע"י הנהלת בית החולים, וקבע חד – משמעית כי **"לא הייתה כאן כל מזימה"**.

9. עוד טען הנקבל, כי ד"ר ספדי הציע לו תשלום עבור טיפול בילד במסגרת בית החולים, דבר האסור בתכלית האיסור. ד"ר ספדי הכחיש מכל וכל כי הציע לשלם כסף תמורת טיפול ע"י הנקבל בין כתלי בית החולים, והוא אך סבר כי הטיפול בבית החולים במקרה קשה ודחוף שכזה, ראוי והולם יותר מאשר במרפאה פרטית.

הוועדה נתנה אמון מלא בעדותו של ד"ר ספדי, תוך שקבעה כי: **"אנו מוצאים את ספדי עד אמין, חף מאינטרסים, שדבריו עולים בקנה אחד עם עדויות האחרים בפרשה"** (עמ' 7 לדוח הוועדה).

יצוין, כי ד"ר ספדי כלל לא התלונן על התנהגותו של הנקבל, ואף לא היה בכוונתו להתלונן.

10. הוועדה דחתה את כל תלונותיו וטרוניותיו של הנקבל כלפי פרופ' קונסטנטיני - ככל הנראה על רקע היחסים האישיים הרעועים בין השניים - ודחה את טענתו כאילו לא נאמר לו שמדובר במקרה דחוף, בו קיים חשש שהילד סובל משיתוק ברגליו. הוועדה קבעה כי נוכח מצבו הקשה של הילד, כפי שהובא לידיעתו של פרופ' קונסטנטיני ע"י ד"ר ספדי וד"ר קוטאי מבית חולים העמק, ובהתחשב ביתר נסיבות המקרה – **"הצדיקה את פנייתו לנקבל, אשר הכל מציגים כאיש המיומן ביותר, למעשה הרופא היחיד באיכילוב המיומן לטיפול בבניה, כדי ליידעו על כוונתו להעביר את הילד לאיכילוב כדי שיהיה זמין לטיפול בו כשיגיע"**.

הוועדה סיכמה עמדתה לגבי עדותו של פרופ' קונסטנטיני, באלו המלים: **"משבחנו בזהירות ובפרשנות את עדותו של קונסטנטיני, את הגיונה הפנימי נוכח העובדות שהובאו בפנינו ומול כלל העדויות – אנו קובעים כי סיפור האירוע כפי שסופר על ידו מהימן עלינו"** (עמ' 13 לדוח הוועדה).

11. לסיכום, קבעה הוועדה כי הנקבל לא נענה לבקשות החוזרות ונשנות של שלושה רופאים – ד"ר ספדי, פרופ' נבו מרגלית ופרופ' קונסטנטיני – לסייע לחולה במצוקתו הקשה ולקבלו לטיפול בבית החולים, כאשר אין חולק כי הוא בעל הכישורים והיכולות לטפל בו. לקביעת הוועדה: **"התנהגותו של הנקבל לבקשות אלה לא עמדה בנורמות המצופות מרופא – לא כלפי החולה ולא כלפי עמיתים למקצוע"**, ועל כן ממליצה הוועדה להרשיעו בעבירה של התנהגות שאינה הולמת רופא, כאמור בסעיף 141(1) לפקודת הרופאים.

עם זאת, קבעה הוועדה כי אינה משוכנעת שהתנהלותו הבעייתית של הנקבל נבעה דווקא ממניעים כספיים, ולפיכך, יש להנותו מהספק ולמצוא אותו אחראי למיוחס לו בלא **"הרכיב הכספי"**.

12. אשר לאמצעי המשמעת שמן הראוי להטיל על הנקבל - ביקשה ב"כ הקובל להתלות את רישונו מלעסוק ברפואה למשך 6 חדשים, בעוד ב"כ הנקבל בקשו להמנע מהטלת כל אמצעי משמעת.

הוועדה קבעה בדוח שהגישה לענין הענש ביום 28.1.16, כי התנהגות-1 של הנקבל בפרשה זו **"ראויה לכל גנאי"**, וכי הוא **"חטא בהתנהגות לא קולגיאלית כלפי עמיתים למקצוע, והכל בגלל מריבות 'אגו'"**.

בנוסף הדגישה הוועדה לחומרא את העובדה כי **"הנקבל לא הפנים את הפסול שבהתנהגותו והמשיך להאשים את כולי עלמא בהתנכלות כלפיו"**, אשמה שלא הייתה מבוססת, למצער בהקשר לצורך בטיפול בילד זה.

לאחר ששקלה את נסיבות המקרה בכללותן – לרבות היותו של הנקבל מומחה בעל שם וכישורים מצוינים, מזה, וחומרת התנהגותו, מזה – החליטה הוועדה, **"לא בלי התלבטות"**, להמליץ להסתפק בענישה של נזיפה.

החלטה

13. הנני מאמץ בשתי ידיים את המלצתה של הוועדה הנכבדה להרשיע את הנקבל בעבירה של התנהגות שאינה הולמת רופא לפי סעיף 141(1) לפקודת הרופאים, וזאת מהטעמים המפורטים בהחלטתה המנומקת.

אין ספק, כי הוכח בפני הוועדה שהנקבל – רופא בכיר, בעל כישורים מעולים בתחום מומחיותו (צנתור), לא שעה לפניותיהם – שלא לומר לתחנוניהם – החוזרים ונשנים של שלושה רופאים, ביניהם שני רופאים

בכירים כפרופ' קונסטנטיני ופרופ' נבו, לקבל לטיפולו ילד חולה במצוקה קשה ביותר, הסובל מחולשה ברגליים, מתקשה ללכת וקיים חשד שהוא סובל מ-AVM.

הוועדה קבעה, חד משמעית כי היא דוחה את גרסתו של הנקבל בדבר השתלשלות האירועים לאחר ש"מצאנו בה בעייתיות קשה באמינותה", וקביעה זו מבוססת כדבעי בחומר הראיות שהוצג בפניה. הוועדה אף דחתה את טענותיו של הנקבל בדבר התנכלות אישית כלפיו מצד הנהלת בית החולים ואחרים.

עוד קבעה הוועדה כי: "קשה להתעלם מהכעס התוסס בנקבל כנגד הנהלת איכילוב בכלל וקונסטנטיני בכלל זה, ויתכן שכעס זה העביר אותו על דעתו", וגם לכך הנני מסכים, למרבה הצער. סבורני, כי סכסוכים אישיים, בעיות אגו או קיפוח בקידום אישי – אסור בתכלית האיסור שיבואו על חשבון בריאות הציבור, בכלל והחולה האומלל, בפרט, כפי שאירע במקרה דנן.

14. אשר לאמצעי המשמעת המומלץ על ידי הוועדה – נזיפה בלבד – סבורני כי הינו קל בצורה יוצאת דופן, ומצדיק את התערבותי. מדובר ברופא בכיר ביותר בבית החולים, מומחה מהמעלה הראשונה ובעל כישורים יוצאי דופן (שהוגדר כפנומן ומציל חיים), אשר חטא חטא כבד בסירובו לקבל לטיפולו ילד חולה במצוקה קשה ביותר, ולא ידעתי על מה ולמה. גם אם לא היו "מניעים כספיים" בהתנהגותו של הנקבל, כקביעת הוועדה, סבורני כי שיקולים של אגו מנופח וכעס בלתי מוצדק (מסיבות אחרות לגמרי שאינן קשורות למקרה הספציפי), גרמו לנקבל לאבד את שיקול דעתו הרפואי והאנושי בפרשה מצערת זו.

הוועדה עצמה העבירה בקורת חריפה ביותר על התנהגותו של הנקבל בפרשה, תוך שקבעה שמדובר בהתנהגות שאינה הולמת רופא במעמדו, ראויה "לכל גנאי ולכל גינוי", שהכעס "העבירו על דעתו".

15. חוששני, שאמצעי המשמעת של נזיפה, כהמלצת הוועדה, אינו עולה בקנה אחד עם קביעותיה החריפות והמוצדקות של הוועדה עצמה, אינו הולם את נסיבות המקרה החמורות ואינו עומד במבחן האינטרס הציבורי.

הנני סבור, כי התנהלותו של הנקבל בפרשה זו הייתה בלתי הולמת, לא אתית וכי הוא פעל בניגוד גמור למחויבותו עפ"י שבועת הרופא.

15. אשר על כן, הנני מחליט להטיל על הנקבל, ד"ר שמעון מימון, אמצעי משמעת של התליית רישיון למשך חדשים (2), שתחילתם ביום 3.4.16

ניתן היום 9.2.16, ל' שבט התשע"ו.

יש להפיץ ההחלטה, כמקובל.

אמנון סטרשנוב, שופט (בדימוס)